

Poruka subotne škole

Saveti za hrišćanski život III/2010

— III tromesečje —

3. jul 2010.

Božanska blagodat u novoobraćenoj duši je progresivna.

Primljena blagodat se uvećava, ne zato da bi bila stavljena pod sud, već prenesena bližnjima, tako da i oni dobiju blagoslov. Istinski obraćeni vernik će raditi na spasavanju bližnjih koji se još nalaze u tami. (Ev, str 264)

Kada u životu neke duše nastane kriza, i kada pokušate da joj pomognete savetom ili opomenom, vaše reči imaće samo onoliko pozitivnog uticaja koliko ste ga svojim primerom i duhom sami stekli.

Vi morate *biti* dobri, da biste mogli *činiti* dobro. Ne možete širiti uticaj koji će preobraziti druge, sve dok vaše srce, pod uticajem Hristove blagodati, ne postane ponizno, plemenito i nežno. Kada se ova promena bude dogodila u vama, biće vam isto tako prirodno da živite na blagoslov drugima, kao što je prirodno da na grmu ruže cvetaju mirišljavi cvetovi ili da vinova loza rađa svoje purpurne grozdove. (MB, str. 160)

Onaj čije je srce ispunjeno Božjom blagodaću i ljubavlju prema bližnjima koji propadaju, naći će priliku, bez obzira gde se zadesio, da umornima uputi reč u pravo vreme. Hrišćani treba da rade za svoga Učitelja krotko i ponizno, čvrsto se držeći svoje čestitosti usred sve buke i žurbe ovoga života. (ISM 89.90)

Moramo se potruditi da razumemo slabosti svojih bližnjih. Mi ne znamo dovoljno o mukama koje raspinju srce onih koji su zarobljeni lancima tame i kojima nedostaje odlučnost i moralna snaga... Mi se lako obeshrabujemo zbog duša koje odmah ne odgovaraju na naše napore. Nikada ne bismo smeli da odustanemo od rada za duše sve dok postoji i jedna jedina iskra nade. Naš Otkupitelj, koji je bio spreman da sebe žrtvuje, otkupio je te dragocene duše po tako visokoj ceni da ih ne može olako prepustiti vlasti kušača... Bez ruke pomoćnice mnogi se sami nikada ne bi oporavili, ali strpljivim, istrajnim naporima oni se mogu podići. Takvima su neophodne nežne reči, ljubazno razumevanje, pomoć nadohvat ruke... Hristos je u stanju da podigne i najgrešnije i da ih postavi na mesto gde će biti priznati kao Božja deca, Hristovi sunaslednici besmrtnog nasleđstva.

10. jul 2010.

Božji zakon je nepromenljiv po samoj svojoj prirodi. On je otkrivenje volje i karaktera svoga Tvorca. Bog je ljubav i Njegov zakon je ljubav. Njegova dva velika načela su ljubav prema Bogu i ljubav prema čoveku... Božji karakter je pravda i istina; takva je i priroda Njegovog zakona...

U početku, čovek je bio stvoren prema Božjem obličju. Bio je u potpunom skladu s prirodom i sa Božjim zakonom; načela pravednosti bila su upisana u njegovo srce. Međutim, greh ga je otuđio od njegovog Stvoritelja. Čovek više nije odražavao božansko obličje. Njegovo srce bilo je u ratu s načelima Božjeg zakona... Međutim, »Bogu je tako omileo svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao«, da se čovek može pomiriti s Bogom. Hristovim zaslugama ponovo se može obnoviti njegov sklad s njegovim Stvoriteljem. Njegovo srce se mora preobraziti božanskom blagodaću; on mora dobiti novi život odozgo. Ta promena se naziva novorođenje...

Prvi korak u pomirenju s Bogom je osvedočenje u greh... Jer kroz zakon dolazi poznanje greha!» (Rimljanima 3,20) Da bi uvideo svoju krivicu, grešnik mora da uporedi svoj karakter s velikim Božjim merilima pravednosti. To je ogledalo koje pokazuje savršenstvo pravednog karaktera i osposobljava nas da prepoznamo nedostatke svog karaktera. Zakon čoveku otkriva njegove grehe... On objavljuje da je smrt plata prestupniku. Jedino Hristovo Jevanđelje može da oslobodi grešnika od osude i prljavštine greha. On mora da se pokaje pred Bogom, čiji je Zakon prekršio, i da pokaže veru u Hrista i u Njegovu žrtvu pomirenja... Prilikom novorođenja, srce dolazi u sklad sa Bogom, kao što je dovedeno i u sklad s Njegovim zakonom. Kada se u grešniku dogodi ova velika promena, on je prešao iz smrti u život, iz greha u svetost, iz prestupništva i buntovništva u poslušnost i vernost...

Hristovi sledbenici treba da postanu slični Njemu – da uz pomoć Božje blagodati oblikuju svoj karakter u skladu s načelima Njegovog svetog zakona. To je biblijsko posvećenje. (VB, str. 379–381)

17. jul 2010.

Pravednost kaže da greh nije moguće jednostavno oprostiti, već da se smrtna kazna mora izvršiti. Bog je, darujući svoga jedinorodnoga Sina, ispunio oba zahteva. Umirući umesto čoveka, Hristos je pretrpeo kaznu i obezbedio oproštenje. (1SM 340) Bog traži da priznamo svoje grehe i ponizimo svoja srca pred Njim, ali i da istovremeno imamo poverenja u Njega kao u svog nežnog Oca, koji neće odbaciti onoga koji se osloni na Njega... Bog ne odustaje od nas zbog naših greha. Mi ćemo činiti grehe i žalostiti Njegovo srce, ali, kada se pokajemo i kada dođemo k Njemu skrušena srca, On nas neće odbaciti. Ipak, ima i prepreka koje moramo ukloniti. Gajili smo pogrešna osećanja; bilo je oholosti, samodovoljnosti, nestrpljivosti i prigovaranja. Sve nas to odvaja od Boga. Gresi se moraju priznati; mora se obaviti dublje delo blagodati u srcu...

Mi moramo učiti u Hristovoj školi. Ništa osim Njegove pravednosti ne može nam dati pravo na blagoslove zaveta blagodati... Mi se obraćamo sebi kao da imamo snagu da sami sebe spasemo; međutim, Isus je umro za nas upravo zato što smo sami bespomoćni da to postignemo. U Njemu je naša nada, naše opravdanje, naša pravednost...

Isus je naš jedini Spasitelj i mada će milioni onih kojima je neophodno isceljenje odbaciti ponudu Njegove milosti, nijedan koji se osloni na Njegove zasluge neće biti ostavljen da propadne... Vi možda uviđate da ste grešni i izgubljeni; ali upravo zbog toga vam je i potreban Spasitelj. Ako imate greha koje treba da priznate, nemojte oklevati. To su zlatni trenuci. »Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprostí grehe naše i očisti nas od svake nepravde!« (1. Jovanova 1,9) Oni koji su gladni i žedni pravednosti biće nahranjeni i napojeni; jer, sam Isus je to obećao. Dragoceni Spasitelj! Njegove ruke su raširene da nas prime, a Njegovo veliko srce, puno ljubavi, čeka da nas blagoslovi! (ISM 350–353)

24. jul 2010.

Bez Hristove blagodati, grešnik bi se nalazio u beznadežnom stanju; ništa se ne bi moglo učiniti za njega; ali, preko božanske blagodati dolazi natprirodna snaga... Samo primanjem Hristove blagodati greh je moguće prepoznati u svoj njegovoj odvratnoj ružnoći i konačno izagnati iz hrama duše. Blagodat nas dovodi u zajedništvo s Hristom, udružuje nas s Njim u delu spasenja. Vera je uslov pod kojim je Bog našao za dobro da obeća pomilovanje grešnicima; ne zato što bi nam vera osigurala neke zasluge kojima bismo stekli spasenje, već zato što se verom možemo uhvatiti za Hristove zasluge, koje su jedini lek protiv greha...» Verova Avram Bogu i primi mu se u pravdu. A onome koji radi ne broji se plata po milosti nego po dugu. A onome koji ne radi, a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu.« (Rimljanima

4,3–5) Pravednost je u stvari poslušnost Zakonu. Zakon zahteva pravednost i grešnik je duguje Zakonu, ali je nesposoban da je pokaže u svom životu. Jedini način da dostigne pravednost je vera. Verom može da ponudi Bogu Hristove zasluge, i Bog poslušnost svoga Sina upisuje u dobro grešniku. Hristova pravednost se prihvata umesto čovekovih poraza; Bog prihvata pokajničku dušu koja veruje, prašta joj i opravdava je, postupa prema njoj kao da je pravedna, voli je kao što voli svoga Sina. To je način na koji je vera prihvaćena kao pravednost, i pomilovana duša ide iz blagodati u blagodat, iz svetlosti u još veću svetlost. (ISM 366. 367)

Dodir vere otvara nam božanske riznice sile i mudrosti; i tako, preko zemljanih sudova, Bog postiže čuda u svojoj blagodati. Živa vera je naša velika današnja potreba. Mi moramo znati da je Isus zaista naš, da Njegov Duh zaista čisti i oplemenjuje naše srce. Kada bi Hristovi sledbenici stvarno imali istinsku veru, povezanu s krotkošću i ljubavlju, kakvo bi delo bilo obavljeno! Kakvi bi rodovi mogli biti na slavu Božju! (ML13)

31. jul 2010.

Mi nismo u stanju da shvatimo Božju veličinu i Njegovo veličanstvo, niti imamo na umu neizmernu razdaljinu koja deli Stvoritelja od stvorenja oblikovanih Njegovom rukom. Onaj koji sedi na nebesima, koji drži svemirsku vladalačku palicu, ne sudi u skladu s našim ograničenim merilima, niti računa u skladu s našim načinom računanja. Mi smo u zabludi ako mislimo da ono što je veliko u našim očima mora biti veliko i u Njegovim; i da ono što je malo pred nama mora da bude malo i pred Njim... Nijedan greh nije mali u Božjim očima. Gresi, koje je čovek sklon da proglašava neznatnim, možda su upravo gresi koje Bog smatra velikim zločinima. Pijanicu preziru i govore da će mu njegov greh uskratiti pristup u Nebo, dok oholost, sebičnost i lakomstvo prolaze bez primedbe. Međutim, to su gresi koji posebno vređaju Boga...

Nama je neophodno jasno rasuđivanje da bismo greh odmeravali prema Gospodnjim merilima. (5T 337)

Sada, dok još traje vreme milosti, niko ne treba da osuđuje druge, niti da sebe smatra uzorom. Hristos je naš uzor; oponašajte Njega, idite Njegovim stopama. Vi možete ustima ispovedati svaku tačku istine za sadašnje vreme, ali, ukoliko ne živite po tim istinama, ništa vam neće vredeti. Mi ne smemo da osuđujemo druge; to nije naš posao, ali treba da volimo jedni druge i da se molimo jedni za druge. Kada vidimo da se neko udaljio od istine, tada možemo da plačemo nad njime kao što je Isus plakao nad Jerusolimom. Pogledajmo šta naš nebeski Otac u svojoj Reči govori o zalutalima: »Braćo, ako i upadne čovek u kakav greh, vi duhovni ispravljajte takvoga duhom krotosti, čuvajući sebe da i ti ne budeš iskušani!« (Galatima 6,1)...

Isus se stara o svakom pojedincu kao da nema nikoga drugoga na celom licu Zemlje. Kao Bog, On nam priskače u pomoć svojom moćnom silom, a kao naš stariji Brat, saoseća sa nama u svim našim nevoljama. Veličanstvo Neba nije se držalo po strani od uniženog, grešnog čovečanstva. Mi nemamo Poglavara svešteničkoga koji se nalazi tako visoko, i toliko je uzvišen da ne bi mogao da nas primeti ili da saoseća sa nama, već Onoga koji je bio u svemu iskušani kao i mi, ali koji nikada nije zgrehio. (5T 345–347)

7. avgust 2010.

Pre nego što su položeni temelji Zemlji, bio je učinjen zavet da će svi koji budu poslušni, svi koji će uz pomoć obilne blagodati koja im je stavljena na raspolaganje postati sveti po karakteru, koji će prihvatajući tu blagodat biti bez mane pred Bogom, postati Božja deca. Taj zavet, načinjen od večnosti, bio je dat Avramu stotinama godina pre Hristovog dolaska. S kakvim je samo interesovanjem i s kakvim udublivanjem Hristos, dok je bio u ljudskom telu, proučavao ljudski rod da vidi hoće li njegovi pripadnici iskoristiti prednosti koje im zavet nudi! (FE 403)

U svom učenju Hristos je prikazao dalekosežnost načela Zakona koji je objavljen na Sinaju. On sam je u svom životu primenjivao taj Zakon čija načela zauvek ostaju veliko merilo pravednosti – merilo po kome će svi biti suđeni u onaj veliki dan kada će sud sest i knjige se otvoriti. On je došao da ispuni svaku pravdu i da, kao glava ljudskog roda, pokaže čoveku da i on može da učini to isto, da ispuni svaku pojedinost Božjih zahteva. Zahvaljujući meri Njegove blagodati koja je dodeljena svakom čoveku, niko ne mora da izgubi Nebo. Svaki koji to želi može da dostigne savršenstvo karaktera. (1SM 211.212)

Božji zakon je prepis Njegovog karaktera. U njemu su utelovljena načela Njegovog carstva. Onaj koji odbija da prihvati ta načela stavlja samoga sebe izvan kanala kojim teku Njegovi blagoslovi.

Slavne mogućnosti obećane Izrailju mogle su se ostvariti jedino poslušnošću Božjim zapovestima. Istu takvu uzvišenost karaktera, isto takvo obilje blagoslova – blagoslova uma i duše i tela, blagoslova doma i polja, blagoslova u ovom životu i u životu koji će doći – i mi možemo postići jedino poslušnošću. (PVU, str. 211)

Nemojmo spuštati zastavu, već je držimo visoko uzdignutu, gledajući Onoga koji je Začetnik i Svršitelj naše vere. (SD 215)

14. avgust 2010.

Pobede se ne postižu ceremonijama ili razmetanjem, već pokoravanjem vrhovnom Zapovedniku, Gospodu Bogu nebeskome. Onaj koji se osloni na ovog Vođu nikada neće pretrpeti poraz. (6T 140) Najveći deo nepravilnosti u životu, svakodnevnih izjedajućih briga, glavobolja, razdražljivosti, svakako je posledica nesavladane naravi... Vladati sobom najbolja je vladavina na svetu. Kada bismo stavili na sebe ukras krotkoga i mirnoga duha, devedeset i devet od stotinu nevolja koje nam tako silno zagorčavaju život bilo bi uklonjeno. ... Stari čovek mora da umre, a novi čovek, Isus Hristos, da preuzme vlast nad dušom, tako da Hristov sledbenik može da

kaže, u duhu i istini: »A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos.« (Galatima 2,20)

Samoga sebe je vrlo teško pokoriti. Ljudska opakost u svim oblicima ne može se tako lako dovesti u pokornost Hristovom Duhu. Međutim, svima mora da bude jasna činjenica da ukoliko ne postignu tu pobjedu Hristovom silom, nema nikakve nade za njih! Pobjedu je moguće zadobiti, jer Bogu ništa nije nemoguće. Uz pomoć Njegove blagodati, moguće je savladati rđavu narav i svaku ljudsku izopačenost... Vi možete biti pobjednici ako se, u Hristovo ime, odlučno prihvatite toga posla. (4T 348.349)

Sotonska iskušenja danas su veća nego ikada pre, jer on zna da mu je vreme kratko i da će vrlo brzo svaki slučaj biti odlučan, ili za život ili za smrt. Sada nemamo vremena da padamo pod teretom obeshrabrenja ili nevolja; moramo ostati na nogama u svim svojim patnjama i potpuno se osloniti na Svemogućega Boga Jakovljeva... Njegova blagodat nam je dovoljna u svim našim nevoljama; iako su one možda veće nego ikada ranije, ako se budemo potpuno pouzdali u Boga, moći ćemo da savladamo svako iskušenje i Njegovom blagodaću izaći kao pobjednici... Kada iskušenja i nevolje navale na nas, obratimo se Bogu i usrdno Ga prizivajmo u molitvi. On nas neće poslati od sebe prazne, već će nam dati blagodati i snage da pobjedimo, da slomimo silu neprijatelja. (EW 46)

21. avgust 2010.

Bog je čoveku dao svoj sveti Zakon kao merilo karaktera. Uz pomoć tog Zakona možete uvideti i nadvladati svaki nedostatak svog karaktera; možete se odvojiti od svakog idola, i povezati se s Božjim prestolom zlatnim lancem blagodati i istine. (2 SM 318) Moralni zakon nikada nije predstavljao senku ili simbol. On je postojao još pre stvaranja čoveka, i postojaće sve dok bude postojao Božji presto. Bog nije mogao da promeni ili preinači nijedno pravilo svoga Zakona da bi spasao čoveka, zato što je Božji zakon

temelj Njegove vladavine. On je nepromenljiv, neopoziv, večan i neograničen.

Da bi se čovek mogao spasti i da bi se istovremeno Božji zakon mogao održati, bilo je neophodno da Božji Sin ponudi sebe kao žrtvu za greh. Onaj koji nije poznavao greh učinio je sebe grehom nas radi: On je umro umesto nas na Golgoti. Njegova smrt pokazuje uzvišenu Božju ljubav prema čoveku, ali i nepromenljivost Njegovog zakona...

Hristova slava otkrila se u Zakonu, koji je prepis Njegovog karaktera, i Njegova moć preobražavanja deluje na dušu sve dok se čovek ne promeni i ne postane sličan Njemu. Ljudi postaju učesnici u božanskoj prirodi i bivaju sve sličniji svome Spasitelju, napredujući korak po korak u pokoravanju Božjoj volji, sve dok ne dostignu savršenstvo. (1 SM 239.240)

Božji zakon nije bio dat samo Jevrejima. Njegova obaveznost je trajna i sveopšta... Njegovih deset pravila su kao deset karika u lancu. Ako se jedna prekine, celi lanac postaje beskoristan. Nijedan jedini propis nije se mogao povući ili promeniti da bi prestupnik bio spasen. (SDA BC 2, 1014)

Hristos je odredio da se nebeski red, nebeski plan upravljanja, nebeski božanski sklad ogleda u Njegovoj Crkvi na Zemlji, i da On na taj način bude proslavljen preko svoga naroda. Preko njih, Sunce pravednosti treba da zasija punim sjajem i obasja svet... Crkva, obdarena Hristovom pravednošću, predstavlja Njegovu riznicu u kojoj bogatstva Njegove milosti, Njegove blagodati i Njegove ljubavi treba da se pojave u svom punom i konačnom sjaju. U neporočnosti i savršenstvu svoga naroda, Hristos gleda nagradu za svoje poniženje i dodatak svojoj slavi – Hristos, veliko Središte, iz kojega zrači sva slava. (ČV, str. 591)

28. avgust 2010.

»Gle, Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta!« (Jovan 1,29) Danilo je u viđenju ugledao strašne zveri koje su predstavljale zemaljske sile. Međutim, znak Mesijinog carstva je jagnje. Dok sva zemaljska carstva vladaju primenom fizičke sile, Hristos će ukloniti svako telesno oružje, svaki instrument nasilja. Njegovo carstvo biće uspostavljeno da uzdigne i oplemeni grešno čovečanstvo. (4.SDA BC, str. 1171)

Za Adama je prinošenje prve žrtve predstavljalo vrlo bolan obred. Njegova ruka morala je da se podigne da uzme život koji je samo Bog mogao dati... Dok je ubijao nevinu žrtvu, drhtao je pri pomisli da će zbog njegovog greha morati da se prolije krv neokaljanog Božjeg Jagnjeta. Taj prizor mu je pružio dublje i življe shvatanje veličine njegovog prestupa, koji se ničim neće moći okajati osim smrću dragog Božjeg Sina. Divio se beskrajnoj dobroti koja će dati takvu otkupninu da spase krivca. (SPP, str. 54) Simboli i »senke« ceremonijalne službe, zajedno s proročanstvima, pružale su Izrailjcima prikriven, ne jasan uvid u milost i blagodat koje će se izliti na svet sa Hristovim pojavljivanjem... Jedino uz Hristovu pomoć čovek može da drži Moralni zakon. Prestupanjem tog Zakona čovek je uneo greh u svet, a sa grehom je došla smrt. Hristos je postao Žrtva pomirnice za čovekove grehe. On je ponudio savršenstvo svoga karaktera umesto čovekove grešnosti. On je na sebe uzeo prokletstvo neposlušnosti. Žrtve i prinosi unapred su ukazivali na žrtvu koju će On prineti. Zaklano jagnje je simbolički predstavljalo Jagnje koje će uzeti na sebe grehe sveta...

Zakon i Jevanđelje su u savršenom skladu. Jedno uzdiže i podržava drugo. U svom veličanstvu Zakon se obraća savesti, navodeći grešnika da oseti potrebu za Hristom kao svojom žrtvom pomirenja za greh. Jevanđelje priznaje silu i nepromenljivost Zakona. »Ja greha nepoznah osim kroz zakon« (Rimljanima 7,7), izjavljuje Pavle. Svest o grehu, nastala delovanjem Zakona, nagoni grešnika da priđe Spasitelju. U svojoj potrebi, čovek može da se pozove na moćne dokaze koje mu stavlja na raspolaganje krst na

Golgoti. On se može pozivati na Hristovu pravednost, jer se ona daje svakom pokajanom grešniku. (1. SM 237–241)

4. septembar 2010.

Hristova religija uzdiže vernika na viši nivo razmišljanja i delovanja, dok istovremeno pripadnike celokupnog ljudskog roda predstavlja kao ravnopravne uživaoce Božje ljubavi, otkupljene žrtvom Njegovog Sina. Kod Hristovih nogu se susreću bogati i siromašni, učeni i nenaučeni, ne razmišljajući o društvenim ili svetovnim razlikama. Sve svetovne podele se zaboravljaju dok posmatramo Onoga koji je proboden zbog naših greha. Samoodricanje, poniznost i beskrajno saosećanje Onoga koji je bio visoko uzdignut na Nebu, može da posrami ljudsku oholost, samouzdanje i podelu na društvene klase. Čista, nepokvarena religija iskazuje svoja nebeska načela dovodeći u jedinstvo sve koji su posvećeni istinom. Svi se okupljaju kao osobe, kupljene krvlju Spasitelja, jednako zavisne od Onoga koji ih je otkupio Bogu.

Gospod je ljudima dao na upotrebu talante kojima treba da se posluže. Oni kojima je poverio novac treba da svoj talanat sredstava donesu Učitelju. Ljudi i žene od uticaja treba da iskoriste ono što im je Bog dao. Oni koje je snabdeo mudrošću treba da donesu taj dar u podnožje Hristovog krsta da bi se upotrebio Njemu na slavu.

I siromašni imaju talanat koji može da bude veći od svih koji su prethodno spomenuti. To može da bude jednostavnost karaktera, poniznost, oprobana vrlina, poverenje u Boga. Strpljivim nastojanjem, svojom potpunom zavisnošću od Boga, oni mogu da ukažu na Isusa, svoga Otkupitelja, svima sa kojima se druže. Njihovo je srce puno razumevanja prema siromašnima, njihov dom je otvoren nevoljnima i potlačenima, oni jasno i odlučno svedoče o tome šta im Isus znači. Oni teže za slavom, čašću i besmrtnošću i večni život će im biti nagrada.

Da bi se u bratstvu, koje sačinjavaju ljudi, obrazovala savršena celina potrebni su svakovrsni talanti; i Božja Crkva je sastavljena od ljudi i žena sa raznovrsnim talantima, ljudi na svim položajima, od pripadnika svih klasa. Bog nikada nije planirao da oholost ljudi razori ono što je Njegova mudrost zamislila kao kombinaciju svih raznovrsnih umova i svih raznovrsnih talanata koji sačinjavaju zaokruženu celinu. Ne bi smela da se potiskuje nijedna grana velikog Božjeg dela, bez obzira da li su oni preko kojih se delo obavlja ugledni ili neugledni. Svako treba da obavi svoj deo posla šireći svetlost u meri koja je njemu dostupna... Mi smo svi zajednički utkani u veliku tkaninu ljudskog roda i ne možemo, bez gubitaka, da jedni drugima uskratimo svoju naklonost. (GW 330.331)

11. septembar 2010.

Zakon otkriva čoveku njegove grehe, ali ne pruža nikakav lek. Dok poslušnima obećava život, objavljuje da je smrt plata prestupnicima. Samo Hristovo Jevanđelje može da ga oslobodi prokletstva i okaljanosti grehom. On mora da pokaže pokajanje pred Bogom, čiji zakon je prekršen, i veru u Hrista, u Njegovu žrtvu pomirenja. Na taj način dobija »oproštenje predašnjih greha« i ideo u božanskoj prirodi. Primivši duha posinaštva, kojim vičemo: »Ava, Oče!« pokajnik postaje dete Božje.

Da li mu je sada dozvoljeno da krši Božji zakon? Pavle kaže: »Kvarimo li, dakle, zakon verom? Bože sačuvaj, nego ga još utvrđujemo!« (Rimljanima 3,31) »Jer koji umresmo grehu, kako ćemo živeti u njemu!« (Rimljanima 6,2) Jovan izjavljuje: »Jer je ovo ljubav Božja da zapovesti njegove držimo, a zapovesti njegove nisu teške!« (1. Jovanova 5,3) Prilikom novorođenja srce je dovedeno u sklad sa Bogom, kao što je dovedeno i u sklad sa Njegovim zakonom. Kada se u grešniku odigra ta velika promena, on prelazi iz smrti u život, od greha u svetost, od prestupa i pobune u poslušnost i vernost. Stari život otuđenosti od Boga se završio, i počeo je novi život pomirenja,

vere i ljubavi. I tako će se »pravda zakonska« ispuniti u nama, jer »ne živimo po telu nego po duhu« (Rimljanima 8,4) Tada će duša govoriti: »Kako ljubim zakon tvoj! Sav dan razmišljam o njemu!« (Psalam 119,97), »Zakon je Gospodnji savršen, krepi dušu!« (Psalam 19,7) Bez zakona čovek ne bi imao pravilno shvatanje o neporočnosti i svetosti Boga, ili o svojoj krivici i poročnosti. On nebi imao pravog osvedočenja u svoju grešnost i ne bi osećao nikakvu potrebu za pokajanjem. Ne uviđajući da je kao prestupnik Božjeg zakona dospao u izgubljeni položaj, ne bi shvatio ni svoju potrebu za Hristovom krvlju pomirenja. I tako se javlja nada u spasenje bez korenite promene srca ili reforme života. Takva površna obraćenja su mnogobrojna i mnoštvo ljudi pristupa Crkvi nikada se ne sjedinjujući sa Hristom... Božja Reč i Božji Duh otkrivaju čoveku velika načela pravednosti koja su utelovljena u Njegovom zakonu. (GC 467-469)

18. septembar 2010.

Kada pokajani grešnik, skrušen pred Bogom, shvati da je Hristos prineo žrtvu pomirenja za njega i prihvati to pomirenje kao svoju jedinu nadu u ovom životu i u životu koji će doći, gresi su mu oprošteni. To je opravdanje verom. Svaka duša koja veruje treba da svoju volju potpuno podredi Božjoj volji, da ostane u stanju pokajanja i skrušenosti, izražavajući veru u pomiriteljske zasluge Otkupitelja, i da napreduje iz snage u snagu, iz slave u slavu.

Pomilovanje i opravdanje su jedno te isto. Verom, vernik prelazi iz položaja buntovnika, deteta greha i sotone, u položaj vernog podanika Isusa Hrista, ne zbog svoje urođene dobrote, već zato što ga Hristos usvojenjem prima za svoje dete. Grešnik dobija oproštenje svojih greha, zato što te grehe preuzima njegov Zamenik i Jamac. Gospod kaže svom nebeskom Ocu, govoreći: »Ovo je moje dete. Ja ga oslobađam od smrtne presude, dajući mu svoju polisu životnog osiguranja - večni život, zato što sam zauzeo njegovo

mesto i umro za njegove grehe. On je čak moj ljubljani sin.« I tako čovek, pomilovan, odeven u predivno odelo Hristove pravednosti, stoji bez mane pred Bogom.

Grešnik može da pogreši, ali nije nemilosrdno odbačen. Njegova jedina nada, međutim, ostaje pokajanje pred Bogom i vera u Gospoda Isusa Hrista. Očevo je naročito pravo da nam oprašta naše prestupe i grehe, jer je Hristos uzeo na sebe našu krivicu i poštdeo nas, pripisujući nam svoju pravednost. Njegova žrtva potpuno zadovoljava zahteve pravednosti.

Opravdanje je suprotnost osudi. Božja neizmerna milost je ukazana onima koji je uopšte ne zaslužuju. On oprašta prestupe i grehe Isusa radi, koji je postao žrtva pomirnice za naše grehe. Verom u Hrista, krivi prestupnik ponovo zadobija Božju naklonost i stiće čvrstu nadu u večni život. (SDA BC 6, 1070.1071)

Grešnik se opravdava Isusovim zaslugama i to je dokaz da je otkupninu koja je plaćena za čoveka Bog prihvatio kao savršenu. Hristova poslušnost do same smrti, smrti na krstu, zalog je da će Otac prihvatiti pokajanog grešnika. (Signs of the Times, 4. jul 1892)

25. septembar 2010.

»I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.« (Matej 6,12)

Ovde je zatražen veliki blagoslov, ali pod uslovom. Mi smo sami postavili taj uslov. Mi smo sami zatražili da se Božja milost prema nama odmerava srazmerno milosti koju smo spremni da ukažemo svojim bližnjima. Hristos izjavljuje da će to biti prihvaćeno kao pravilo po kome će Gospod postupati prema nama: »Jer ako opraštate ljudima grehe njihove, oprostiće i vama otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima greha njihovih, ni otac vaš neće oprostiti vama greha vaših.« (Matej 6,14.15) Neuporedivi uslovi! Samo, kako ih malo razumemo ili poštujemo! Jedan od najuobičajenijih

grehova, i greh kome se priklanamo s najrazornijim posledicama, predstavlja gajenje nepomirljivog duha. Koliki među nama gaje neprijateljstvo ili osvetu i onda dolaze i klanjaju se pred Gospodom, tražeći da im bude oprošteno onako kako oni opraštaju drugima! Sigurna sam da uopšte ne shvataju pravo značenje svoje molitve, jer se inače ne bi usudili da je izreknu svojim usnama. Mi svakoga dana i svakoga trenutka zavisimo od Božje milosti oprostjenja; pa kako onda možemo da gajimo ogorčenost ili zlu misao prema onima koji su grešnici kao i mi? (5T 170) Činjenica da toliko mnogo dugujemo Hristu, nameće nam najsvetiju obavezu prema onima radi čijeg je spasenja umro. Prema njima treba da pokažemo isto saučešće, isto nežno saosećanje i istu nesebičnu ljubav koju je On ispoljio prema nama. (5T 170)

Onaj koji nije spreman da oprostite zatvara upravo onaj jedini kanal preko kojega može da dobije milost od Boga. Nikako ne smemo da mislimo da smo u pravu da uskratimo oprostjenje onima koji su nas povredili sve dok ne priznaju svoju grešku. Nema nikakve sumnje da je njihova dužnost da ponize svoje srce pokajanjem i priznanjem; međutim, mi moramo gajiti duh saučešća prema onima koji su se ogrešili o nas, bez obzira da li su priznali ili ne svoju grešku. Koliko god da su nas bolno povredili, mi ne smemo da tuguje zbog toga, da sami sebe sažaljevamo što smo povređeni. Ne, kao što se nadamo da će nam Bog oprostite uvrede koje smo Njemu naneli, i mi moramo opraštite svima koji su se nedolično ponašali prema nama...

Kada izlazimo pred Boga, ovo je uslov s kojim se suočavamo na samom pragu! Primivši milost od Njega, moramo savladati sebe i Njegovu blagodat podeliti s drugima! (MB, str. 143-145)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu